

De melancholie van de zee en het leven in Zeekoorts

Marlous van Merkenstein

Zeekoorts De Ministers / 23 okt. 2009

Gezien in: PleinTheater

Wat is dat toch met de zee? In hun debuutshow 'Zeekoorts' nemen De Ministers je mee op een melancholische reis van zeehelden, liefdes en avontuur. Een reis over woelige baren en dwars door Utrecht.

De kleine zaal in het Plein Theater in Amsterdam zit bijna vol. Iedereen heeft lang gewacht op de eerste officiële try-out van Zeekoorts van de Ministers. De vier Utrechtenaren spelen melancholische luisterliedjes. Tussen de nummers door werpt zanger Tim Driessen zich op als verteller. Over een man die uitkijkt over zee. Wachtend. En over Utrecht. "Wie goed kijkt, ziet vanaf de Domtoren de zee."

De eerste helft is ingetogen en melancholisch. Het publiek wordt in zijn stoel gedrukt en luistert. De liedjes zitten qua tekst en muziek goed in elkaar. En Driessen voert je met zijn kalme stem mee in de betovering van Zeekoorts. Besmettelijke zeekoorts. Zeekoorts spreekt van verlangen. De hunkering om weg te gaan, de zee op of gewoon, alles achter te laten. Nergens heen, maar de reis zelf als belangrijkste doel. "We pakken de trein naar het eind van de wereld. Vergeet je jas, je koffer", zingt Driessen in 'Altijd onderweg'. En over de liefde. In 'Word maar niet verliefd' somt de zanger zijn slechte kanten op. Als een zeeman die zich niet wil binden aan een vrouw.

Van de Ministers als ruige zeehelden zien we in de eerste helft weinig. Dan blijft het bij melancholische mijmeringen. Even lijkt de voorstelling nogal zwaar te worden, maar gelukkig laten de Ministers in de tweede helft zien dat ze niet alleen gevoelige liedjes maken, maar ook over een stoere zeebonken-kant beschikken die het publiek weten te verleiden en mee te voeren tot een climax.

De sfeer wordt losser. De korte, droogkomische inleidingen van Driessen wisselen de nummers af. Wanneer na een grappig lied over de suïcidale neiging om van de rode flat in de Utrechtse wijk Overvecht af te springen de sfeer wel heel somber wordt, volgt "Optimist". Bassist Walter Wilhelm vertelt dat hij en gitarist Joop Leemans een vrolijk nummer geschreven hebben om de neiging naar het depressieve van Driessen te compenseren. Maar voor de zanger inzet, zegt deze wel een beetje aan de tekst gesleuteld te hebben. En blijkt 'Optimist' geen opgewekt lied te zijn, maar het tegenovergestelde. "Ik ben bang voor optimisten. Bespaar me je maan en je rozen", zingt Driessen. "Wie strooit er gif bij die rozen. Vooral die hele rode?" Het hoempapaat en eindigt ermee dat het publiek meelalt als dronken zeemannen. Van je "Jalalala".

De Ministers scheppen vooral beelden. Prikkelende. Liften je op en nemen je mee op een virtueuze reis langs grappige en vaak ontroerende gedachten. Zeekoorts wakkert de drang naar avontuur aan. En bij het verlaten van de zaal voelt het alsof je zojuist deelgenoot bent geworden van een intiem geheim, maar de Ministers je tegelijkertijd ook een goed advies hebben gegeven.

door: **Marlous van Merkenstein**